

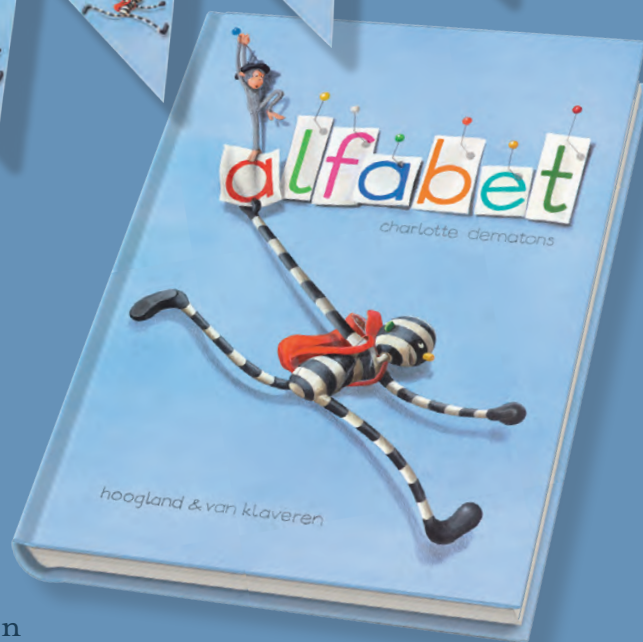


HOOGLAND & VAN KLAVEREN

NAJAAR TWEEDEUIZEND TWINTIG



Feest in de boekhandel!



b is van badlaken waarop een broccoli in badpak de blauwe bergen bewondert, terwijl op de bloemetjesbank een broccoli in bikini een bloemkooltje in zijn buggy bekijkt.

t is van tandarts – een teckel – die met een tang een tand trekt van een tyrannosaurus rex terwijl zijn toegewijde tandartsassistent – een tapir – toekijkt.

Alle letters van het alfabet en hun oneindige mogelijkheden vind je in dit prachtige boek vol verrassende vondsten. Iedere pagina is een weergaloos zoek- en ontdekfeest.

**In de eerste drie weken meer dan
50.000 exemplaren verkocht!**

Vanaf deze plaats willen wij u, de boekverkoper, hartelijk danken voor het overweldigende enthousiasme waarmee u *alfabet* van Charlotte Dematons heeft ontvangen! We zagen vrolijke foto's van prachtige etalages. Een feest!

Alle zesentwintig platen uit *alfabet* van Charlotte Dematons

losbladig - op groot formaat (39 x 52 cm)



Charlotte Dematons werd in 1957 geboren in Evreux, Frankrijk. Met een Franse vader die vloeiend Nederlands sprak en een Nederlandse moeder die op haar beurt het Frans vloeiend beheerste, is ze volledig tweetalig opgevoed. De basisschool en middelbare school doorliep Charlotte in Frankrijk. Daarna ging ze naar de Rietveld Academie, waar ze les kreeg van onder meer Piet Klaasse, Waldemar Post en Thé Tjong-Khing. In 1982 studeerde ze af in de richting Illustratie, met als bijvak Grafisch Ontwerpen. Direct na haar afstuderen ging Charlotte aan de slag als freelance kinderboekenillustrator. In de loop der jaren tekende zij voor tal van schoolmethodes en tijdschriften, maar ze werd vooral bekend als kinderboekenmaker. Kenmerkend voor haar stijl zijn de vele details, de kleine grapjes die ze in haar tekeningen verwerkt en de toegevoegde verhaaltjes. Charlotte woont samen met haar geliefde Bas, met wie ze samen een dochter heeft.



alfabet

grote editie

door

Charlotte Dematons

DE GROTE DEMATONS

‘Geniaal’, ‘spectaculair’, ‘betoverend’, ‘rijk’, ‘een meesterproef’, het zijn slechts enkele van de vele kwalificaties die het nieuwste boek van Charlotte Dematons in de media kreeg. Het is dan ook niet niet niks: meer dan drieduizend woorden, gerangschikt naar beginletter, verwerkt in 26 platen, één voor elke letter van het alfabet. De meest gehoorde lezersreactie: ‘Je blijft erin kijken en bladeren!’

We zien een fret met een fez in een fietsenwinkel, een hamerhaai op een hek die hengelt naar een haring op het hakblok van een harlekijn, een panter op een pianokruk die pianospeelt terwijl een poema in een poncho op de pauken slaat en twee worstelende wallabies bij een waterpomp waar een woelmuis zijn pootjes wast.

En dat is slechts een fractie van wat er in dit boek allemaal te ontdekken valt.

Binnen drie weken werden er meer dan 50.000 exemplaren van *alfabet* verkocht, waarmee het boek direct na verschijnen als een raket naar een plek bovenaan alle bestsellerlijsten schoot. En nu komt er een extra grote editie van uit, waardoor er nóg meer mensen kunnen meekijken!





Was ik maar een lieveheersbeestje, dacht de spin.

Dan vond iedereen me lief en schattig.





Was ik maar een bij, dacht het vuurvliegje.
Dan deden we gezellig alles samen.



Mies van Hout is illustrator en bedenker van prentenboeken. Ze heeft inmiddels meer dan 100 kinderboeken geïllustreerd. Ze kreeg tweemaal de Kinderboekwinkelprijs, een Vlag en Wimpel van de Penseeljury en een nominatie voor de Deutsche Jugendliteraturpreis.



Was ik maar...

door

Mies van Hout



De spin zou best wel eens zo schattig willen zijn als het lieveheersbeestje. Het lieveheersbeestje op zijn beurt droomt ervan zo sterk te zijn als de mier. Maar de mier vindt het eigenlijk wel erg druk, met al die andere mieren om zich heen. Hij verlangt naar rust. 'Was ik maar een slak ...' verzucht hij.

Iedereen zou zo nu en dan wel eens iemand anders willen zijn. De vraag is of dat altijd een verbetering is.

Was ik maar ... is een heerlijk prentenboek om samen te lezen en bekijken. Door de warme, sfeervolle prenten vol details leren kinderen op een speelse manier dat het misschien wel het allerleukst is ... om jezelf te zijn!

Was ik maar ... een kartonboek!

€ 12,50 - 32 bladzijden - Kartonboek - NUR 273 - 19,5 x 24 cm - 978 90 8967 336 7 - Verschijnt november 2020

€ 75,- - Display 6 exemplaren - NUR 273 - 978 90 8967 345 9 - Verschijnt november 2020



De geur van het gras
dat je grootvader maaide,
het wuivende graan
dat je vader eens zaaide,

het kleine verdriet
dat je moeder steeds suste,
haar haar dat zo kriebelde
als ze je kuste,

dat alles was thuis,
dat alles en meer,
dat alles, dat alles,
dat alles nooit weer.

Sjoerd Kuiper schreef boeken als *Hotel De Grote L* en de serie over Robin, films als *Het zakmes* en *Mijn opa de bankrover*, en teksten als *Hallo wereld* en *Mensen met koffers*. Begin vorig jaar verscheen zijn veelgeprezen jeugdroman *Bizar*. Sjoerd won zes Zilveren Griffels, een Gouden Griffel voor *Robin en God*, en kreeg voor zijn gehele oeuvre de Theo Thijssenprijs.



Annemarie van Haeringen studeerde aan de Rietveld Academie in Amsterdam. Ze maakt voornamelijk prentenboeken, zelf geschreven of in samenwerking met een auteur. Haar eerste Gouden Penseel kreeg ze voor het prentenboek *Malmok*, dat geschreven werd door Sjoerd Kuiper.



Mensen met koffers

door

Sjoerd Kuiper & Annemarie van Haeringen

In 1994 schreef Sjoerd Kuiper de tv-serie *De zevenmijlskoffers*. Verhalen van vluchtelingen: het waargebeurde verhaal van hun vlucht verweven met sprookjes uit het land van herkomst. In 1998 bewerkte hij het script tot een boek: *Alleen mijn verhalen nam ik mee*. De tekst *Mensen met koffers* was bedoeld als titelsong voor de serie maar werd daarvoor nooit gebruikt. Hij stond wel in het boek. Tijdens de grote vluchtelingencrisis van 2013 zette iemand de tekst op social media. Het gedicht werd vele duizenden malen gedeeld.

Momenteel zijn 80.000.000 mensen op de vlucht. Bij zulke verbijsterende cijfers verdwijnen de gezichten achter de getallen. Dus toen Annemarie van Haeringen gevraagd werd om prenten te maken bij *Mensen met koffers*, koos ze ervoor om de gezichten te laten zien. Twaalf portretten. 'Als er een mens sterft, sterft er een wereld,' luidt het gezegde. Ze schilderde de gezichten van de vluchtelingen, maar wie goed kijkt kan ook de wereld in hun hoofden zien.



Van Haeringen maakte geen illustraties bij de tekst, maar autonome schilderijen. Zo werd *Mensen met koffers* een schrijnend maar ook ontroerend kunstwerk over het oudste en meest actuele verhaal van de wereld.



Susanne Strasser werd geboren in het Duitse Erding. Ze studeerde Vormgeving in München en Londen. Haar werk werd internationaal onderscheiden en tentoongesteld, onder meer tijdens de vermaarde Biënnale van Bratislava. In 2010 verscheen haar eerste prentenboek *Das Märchen von der Prinzessin, die unbedingt in einem Märchen vorkommen wollte*, dat in 2013 werd verfilmd. Susanne Strasser woont met haar man en twee kinderen in München.



Vos gaat een stukje rijden

door

Susanne Strasser

Vos gaat een stukje rijden. Tip-tap, tip-tap, gaan zijn voeten. Eerst langzaam, maar dan steeds sneller.

Door kuilen, over stenen,
wobbel-bobbel, nog een hobbel!
En door plassen.
Spitter-spatter-spetter!

Zo raast en flitst Vos door dit kleurrijke kartonboek - hij merkt niet eens dat er iedere bladzijde iemand achterop springt! Muis en Mol, Kever en Haas, allemaal willen ze meerijden. Als laatste komt ook het kind aangerend, maar - hoepla! - dat is toch een beetje te veel ...



*Van de maakster van Mmm... een taart!, Ha... een wipwap!,
Zó moe en toch klaarwakker en De walvis gaat in bad.*

Tiuri maakte een verlanglijst voor zijn tiende verjaardag. Hij wist hoe het moest: als je iets wilt hebben, moet je alles vragen, want alles vinden ze te veel en dan geven ze je maar iets – en dat iets is precies wat je wilt hebben. Dit was zijn lijstje:

Geen plastic meer in de oceanen

Een groot huis met een dierentuin erbij (alleen voor uitstervende dieren, met een fokprogramma) (die tegen ons klimaat kunnen)

Naar New York (met een zeilboot) (alleen)

Voetballen in het Nederlands elftal (keeper)

Dat een schrijver een boek over opa schrijft (om aan opa te geven als hij afscheid neemt van het Kinderboekenmuseum) (ik vertel wel wat er in moet staan) (in het boek) (en dat iemand er mooie tekeningen bij maakt)

Een broertje (ongeveer drie jaar)

Dat oma weer leeft

Tiuri's ouders vonden het een mooi idee om een boek over opa te laten schrijven, zijn moeder belde de directeur van het Kinderboekenmuseum. Hij wilde Tiuri zelf spreken en vroeg of hij wist wie de favoriete schrijver van opa was.

'De schrijver van Dikke Idde,' zei Tiuri.

'Een levende schrijver lijkt me in dit geval handiger.'

Tiuri wist ook wie dat was, en hij wist wie de favoriete tekenaar van opa was. De directeur beloofde dat hij alles ging regelen.

Zo komt het dat Sjoerd Kuyper dit boek heeft geschreven en Sylvia Weve de illustraties heeft gemaakt. Maar ook op verzoek van het Kinderboekenmuseum, dat dit jaar het vijfentwintigjarig bestaan viert.



Sylvia Weve studeerde Grafische Vormgeving aan de kunstacademie in Arnhem. Na haar opleiding begon ze te tekenen. En met succes: ze illustreerde boeken van onder meer Veronica Hazelhoff, Hans Dorrestijn, Karel Eykman, Rindert Kromhout en Bette Westera. Sylvia ontving Zilveren Penselen voor haar tekeningen in *Oma*, waar blijft de taart (Veronica Hazelhoff) en *Het bad van de zandloper* (Rindert Kromhout). Dit jaar kreeg ze samen met Bette Westera de Woutertje Pieterse Prijs voor *Uit elkaar*.



Meneer Droste van het Kinderboekenmuseum

door

Sjoerd Kuyper & Sylvia Weve

Meneer Droste is nachtwaker van het Kinderboekenmuseum maar gaat binnenkort met pensioen. Hij weet dat het afscheid hem zwaar gaat vallen, het liefst wil hij in het museum blijven, zoals al die schrijvers en tekenaars die daar met hun boeken en schetsen en manuscripten en portretten voor eeuwig een plek hebben gevonden. Hij besluit een boek te schrijven. Maar schrijven is moeilijker dan hij dacht. Zijn kleinzoon Tiuri kent zijn diepste wens en besluit dat er een boek over meneer Droste geschreven moet worden.



Een boek over het schrijven van een boek
dat gaat over het schrijven van een boek!

Ari en haar moeder rijden over straat. Op een fiets met een bak ervoor. In de bak staat een toren van spullen.

De toren begint met een bank. Dan komt een doos en daarop nog een doos. Bovenop zit Ari, met op haar schoot een mand met een rits. In die mand zit een grote rode kater. Dat is Kanarie.

Ari heeft groene ogen en drie sproeten op haar neus. Haar krullen zijn zwart. Het is een bos springveertjes bij elkaar.

Op de hoek van de straat staat een wit huis met groene luiken. En een grote boom in de tuin.

‘We zijn er,’ zegt Jikke. Zo heet Ari’s moeder. Ze parkeert de fiets langs de stoep. De toren van spullen wiebelt.

Jikke stapt van de fiets. Ze knikt naar de kattenmand. ‘Geef maar.’

Ari geeft haar de mand met kat Kanarie en al. Jikke zet hem op de grond. Dan kijkt ze naar Ari en spreidt haar armen. ‘Vlieg er maar in.’

En Ari vliegt.

Daar staan ze, alle drie op de stoep.

‘Goedemiddag.’ Er komt een mevrouw aan. Tik, tik doet haar



stok. ‘Komt u hier wonen?’ Ze wijst met haar stok naar het huis. Jikke knikt.

‘Maar dat is veel te groot voor twee.’

‘Nou,’ zegt Jikke.

De mevrouw luistert niet. Ze pruttelt, maar loopt niet verder.

‘Ik ben Jikke,’ zegt Jikke dan maar.

‘Ikke?’ vraagt de mevrouw.

‘Met een J ervoor. Jikke.’

‘Wat een gekke naam.’ Boven de streepjesmond van de mevrouw groeit een snorretje. ‘En hoe heet jij?’

‘Ari,’ zegt Ari.

‘Is dat een afkorting van Ariane?’

Ari haalt haar schouders op.

‘Van Arietta misschien, of Ariël?’

Ari Stuitbal, zo noemt Jikke Ari soms.

De kinderen op school roepen wel eens Ari Safari. Dat rijmt zo leuk.

‘Ik ben Ari van Ari,’ zegt ze tegen de mevrouw.

Die schudt haar hoofd, het snorretje schudt mee. ‘Ari is een jongensnaam,’ zegt ze.

‘En een naam voor stoere meisjes,’ zegt Jikke.

Ari knikt en heft haar armen. Zo kan de mevrouw haar spierballen zien.

‘Ik vind het maar raar,’ zegt de mevrouw. ‘Een jongensnaam voor een meisje.’

Ari laat haar armen zakken. ‘Ik vind het maar raar.’ Ze wijst naar de streepjesmond. ‘Een snorretje voor een mevrouw.’

Het is even stil. Tik, tik doet dan de stok. De mevrouw loopt verder.

‘Dag mevrouw,’ zegt Jikke met een lach in haar mond.

Dag snorretje, denkt Ari.

Dan kijken ze samen naar het witte huis met de groene luiken.

Yvonne de Vries volgde de opleiding creatief schrijven aan het Stedelijk Conservatorium in Hasselt (België). Haar debuut *Vanillevla met wormen* (2014) schreef ze als afstudeeropdracht. ‘Een mooi boek om hardop te lezen vanwege de vloeiende zinnen en rollende klanken,’ aldus jeugdboeken-recensente Annemarie Terhell in *Kidsweek*. Yvonne is getrouwd en heeft twee kinderen. Met haar gezin woont ze in Maastricht.



Jeska Verstegen maakt werk voor jong en oud. Een wit vel papier is voor haar als een toneel waarop zij alle vormen aan kan nemen die ze wil. Naast het maken van illustraties schrijft Jeska ook. Dit voorjaar verscheen haar eerste jeugdroman *Ik zal je bewaren*.



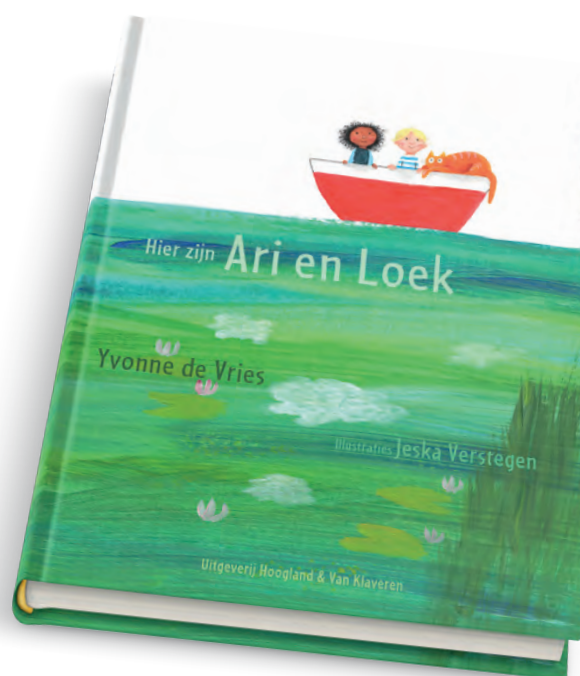
Hier zijn Ari en Loek

door

Yvonne de Vries & Jeska Verstegen

De moeder van Ari en de vader van Loek zijn verliefd op elkaar en hebben besloten samen in één huis te gaan wonen. Nu zijn ze volgens Loek een 'samengezin'. Ben je dan een beetje zus en een beetje broer van elkaar? Wie mag er boven in het stapelbed slapen? En kun je een cavia eigenlijk delen?

In een uiterst aangename voorleesstijl, kort en bondig en met een flinke dosis humor, beschrijft Yvonne de Vries de alledaagse gebeurtenissen binnen het 'nieuwe gezin' van Ari en Loek en de ontwapenende levensvragen die dat bij hen oproept.



**Een eigentijdse bundel met verhalen
over de kleuters Ari en Loek.**

Wahaf,' Robbie zit aan mijn mouw te trekken.

'Ik heet Raf,' zeg ik.

Robbie lacht er een beetje om. Hij kan de r niet zeggen, volgens hem zijn wij Wobbie en Waf. Ik kijk naar mijn broertje met zijn blauwe ogen en zijn blonde krulhaartjes waar iedereen altijd aan zit. Hij is bijna zes. Hij proeft gras als niemand kijkt, zegt dat het groen smaakt. Alleen ik weet dat.

'Wahaf.'

'Wat?'

'Mag ik met jou op de kamer?'

'We zijn er bijna,' zegt mama tegelijkertijd.

'Abelie ammalai,' Robbie wacht mijn antwoord niet af.

Hij zingt al de hele weg lang en dat voelt als een dag of vier, maar is in werkelijkheid twee uur of zo. 'Abelie ammalai!'

'Abelie!'

'I can touch the sky,' doet papa vals mee.

'Hou je kop,' fluister ik tegen mijn broertje.

'Hou zelf je kop,' fluistert Robbie terug.

Eindelijk rijden we die vertrouwde landweg op. Het is het soort weg waarop je een paard en wagen verwacht.

In plaats daarvan scheuren er behoorlijk wat dure auto's voorbij. Er rijden - Robbie stuitert tegen het autodak van blijdschap - ook tractors.

Nu zijn we er bijna. Nu gaat ons nieuwe leven beginnen.

Chuck Groenink werd geboren in Emmen. Hij volgde de Kunstacademie in Kampen en rondde in 2004 zijn opleiding Illustratie af. Chuck woont sinds 2010 in de Verenigde Staten. Hij houdt van lezen, brood bakken en wandelen, en droomt ervan ooit nog eens banjo te leren spelen.



Jowi Schmitz schrijft zowel voor volwassenen als voor kinderen. Ze begon met twee romans voor volwassenen en publiceerde in 2012 haar eerste kinderboek. *Ik heet Olivia* en daar kan ik ook niks aan doen werd bekroond met de Vlag en Wimpel. Een jaar later verscheen de kinderthriller *Schat onder de stad*. Vervolgens schreef ze het boek *Te vroeg geboren*. Dagboek over mijn zoon (Inktslaafliteratuurprijs 2014), en *Nooit nooit nooit meer aan de wal*, een non-fictieboek over de bijzondere bootbewoners van Amsterdam. In 2016 kreeg ze de Dioraphte Literatour Prijs voor haar jongerenroman *Weg*.



Beste Broers

door

Jowi Schmitz & Chuck Groenink

Raf en Robbie, twee broertjes van 9 en 5 jaar, verhuizen met hun ouders vanuit de drukke stad naar de boerderij van hun opa en oma. Maar om nu te zeggen dat ze daar in een rustige 'thuissituatie' belanden: nee. Opa gaat iedere nacht het bos in om een grote toren te bouwen, omdat hij een naderende komeet wil verwelkomen. Oma voelt zich lichamelijk niet echt lekker en papa en mama zijn heel erg druk met zichzelf.

De twee jongens zijn op zichzelf aangewezen en voelen zich nogal verloren. Maar langzaam maar zeker komen ze erachter dat ze eigenlijk veel belangrijker voor hun familie - en voor elkaar - zijn dan ze dachten.

Beste broers is een aansprekend en raak verhaal over opgroeien, dapper zijn en het geloven in onbegrensde mogelijkheden. Als geen ander weet Jowi Schmitz de subtiliteit en kwetsbaarheid van menselijke relaties onder woorden te brengen.

Beste broers wordt kleurrijk geïllustreerd door Chuck Groenink!



Met haar jongerenroman *Weg* won Jowi Schmitz in 2017 de Dioraphte Literatour Prijs.

Uit het juryrapport:

'Jowi Schmitz sleurt je aan je lurven het verhaal in vanaf de allereerste pagina. Tel daar de vernuftige constructie en de vele fenomenale scènes bij op en je weet dat je te maken hebt met gelaagde literatuur met een hoofdletter L.'

Beschikbaar voor de boekhandel:

Boekenleggers
Hangdisplay
Stickers
Posters

Jowi is beschikbaar voor het geven van verschillende workshops.
Voor meer informatie: info@hooglandvanklaveren.nl.

Uitgeverij Hoogland & Van Klaveren

Korenmarkt 8 / 1621 BG / Hoorn / Telefoon: 0229 277502

uitgeverij@hooglandvanklaveren.nl / www.hooglandvanklaveren.nl

Vertegenwoordiging: Jacques Versteeg / 06 29521797 / j.versteeg@hooglandvanklaveren.nl

Vertegenwoordiging België: Baeckens Books

Verantwoordelijke; Stijn Baeckens / stijn.baeckens@baeckensbooks.be / marketing@baeckensbooks.be

Vertegenwoordiger in de Boekhandel; Karl Daeseleire / karl@baeckensbooks.be / Mobiel +32 476 26 87 40

Bestellingen; Evelyne Van der Niepen / evelyne@baeckensbooks.be / Baeckens Books

Frederik de Merodestraat 18 / 2800 Mechelen / België

Omslagillustratie: Jeska Verstegen